

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

BARNVÄNNEN

JUBILEUMSÅRGÅNG

N:o 25

22 Jun

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet

Redaktion: ANNA och J. B. GAUFFIN.

30 årg

1913

Nya

himlar och en ny jord.

2 Petri 3: 9—13.

Vår frälsare hade sagt till sina apostlar, att han skulle en gång återkomma till jorden i synlig måtto för att regera över en frälsad och lycklig människosläkt. Apostlarna förkunnade samma lära för sina samtida, och Paulus säger enligt Herrens uppenbarelse: "När hedningarnas fullhet har kommit in, så skall hela Israel varda frälst, och så kommer förlossaren från Sion. Självt har Jesus sagt: "Se jag kommer snart."

Emellertid började somliga troende på Petri tid redan tänka och säga: "Herren fördröjer att uppfylla löftet om sin återkomst." Detta tal tillbakavisar Petrus och säger: "Herren fördröjer icke sitt löfte, såsom somliga mena — utan han är långmodig för eder skull och vill icke, att några skola förgås, utan att alla skola vända sig till bättring."

Herren Kristus har dröjt med sin återkomst för att få frälsa.

Han har dröjt i århundraden för att få frälsa människor ur varje folk och släkt, bland alla stammar och tungomål. Han dröjer ännu för att få frälsa unga och gamla och barnen i vår tid. Det är nåd och barmhärtighet i att han dröjer.

Det är nåd och barmhärtighet mot de troende i våra dagar, att Jesus dröjer. Ty det är ännu så mycken synd och brist som låder vid dem. Hos den ene har egenrättfärdigheten tagit överhand, hos den andre högmodet. Hos en är det själviskheten som fräter på det andliga livet, hos en annan partisinet. Ja, här finnes häftighet och vrede, list och ränker och mycket annat, som Gud ser hos dem, som nämnas med hans namn — och därför dröjer han för att få frälsa.

Men för att han skall kunna frälsa sitt folk från deras synder, måste Anden komma och väcka till besinning, så att var och en ser *sin* synd och ångrar och begråter den inför Gud. Först då kommer frälsningen med för-

låteles för synden och kraft att resa sig ur synden och nåd till att övervinna den.

Det är ock en oändlig nåd av Gud mot de ogudaktiga i våra dagar, att Jesus dröjer för att frälsa dem. Han vill att alla skola vända sig till bättring. Den mest blinde och bortkomne förnekare vill han frälsa och skänka kraft till ett nytt heligt och rättfärdigt liv. O, huru stort är det icke, att Jesus dröjer med sin ankomst för att få frälsa!

Men en gång är tiden för hans ankomst inne. När Guds domsklocka har knäppt sin sista knäpp, då kommer Jesus. Och han kommer oväntad såsom tjuven och hastigt som ljungelden. Då grusas i domen allt det gamla, och det friska, nya växer fram ur förgängelsen. *“Nya himlar och en ny jord där rättfärdighet bor, vänta vi efter hans löfte.”*

Och medan vi vänta, skola vi söka påskynda Herrens ankomst, genom att leva ett heligt och fromt liv.

J. B. Gauffin.

Tacksamhet.

Mor såg upp från sitt arbete, då Bertil kom springande uppför förstugtrappan, klädd i sin län-gesedan kasserade blåa arbets-blus och med fars stora hammare i sin hand.

“Var har nu min lille byggmästare varit?” frågade modern leende.

“Vi ha varit ute för att hjälpa Johans-son att laga hans vedbodtak”, sade den lille förnöjd. “Du minns, mor, vad han gjorde för oss i förra veckan — för Teodor, Martin och mig. Jag tror, att vi skulle ha drunknat, om han inte hade kommit, ty vår båt var nästan full med vatten. Nu hörde Teodor i går honom säga, att han inte kunde få någon som hjälpte honom laga taket, som läkte överallt, och han kunde inte göra det ensam;

ty han hade så svårt att klättra med sitt sjuka ben. Då gick vi dit och hjälpte honom för att visa honom vår tacksamhet.”

“Det var rätt”, sade modern. “Jag är glad att se, att ni tänker på er gamle vän. Hjälp honom så mycket ni kan.”

På kvällen, medan Bertil och hans lilla syster Ida lekte i barnkammaren, ropade modern till dem från pianot: “Kom hit nu, småttingar, och sjung er afton-sång.”

“Jag vill inte sjunga i kväll, jag är för trött”, mumlade Bertil gäspande och sträckte lättjefullt på sig.

“Jag också”, läspade hans lilla syster, som sökte likna brodern.

Modern gick bort från pianot. “Jag tänker på en liten byggmästare, som var

villig att arbeta hårt hela förmiddagen för att visa sin tacksamhet mot en som räddade honom från fara. Men nu är han inte villig att lovsjunga och tacka honom, som bevarat honom icke endast i dag utan varje dag, och som alltid ger honom vad han behöver.“

Bertil gick fram till sin mor. "Jag hade glömt det, mor", sade han. "Om du vill spela: 'Bred dina vida vingar', så skall Ida och jag sjunga av alla våra krafter."

Och då de sedan började sjunga, visste mor, att Bertil verkligen sjöng av hjärtat.

Farfar och lillen.

Med teckning.

På en hörnhylla i farfars rum stod en gammal pipa.

När lille Anders kom in för att hälsa på farfar, räckte han alltid handen mot hörnhyllan och sade: "Anders låna farfars pipa!"

Då tog den gamle ned pipan, satte gossen i sitt knä och lät honom se på pipan och taga i den, men själv fick han inte hålla den.

Det var länge, länge sedan farfar använde den att röka ur. Nu berättade han för lille Anders:

"Ser du liten, när farfar var ung i sina dar, då använde han den här pipan att röka tobak ur den, såsom nästan alla både unga och gamla gjorde på den tiden. De sade, att pipan skänkte glädje och tröst, och glädje och tröst behöva nog människorna.

Men så kom det en dag, då farfar ännu var ung, att han behövde tröst, han och hans mor. Det var när hans far blev död ifrån dem, och lämnade dem i arv ett litet skuldsatt hemman. Det blev så rysligt tomt i hemmet. Mor grät och sörjde, och det gjorde också farfar. Men ser du, liten, pipan kunde inte trösta. Då ställ-

de jag upp henne där på hyllan, där den stått allt sedan dess."

"Men huru fick farfar och hans mor tröst då?" frågade Anders.

"Jo, ser du, vi sökte tröst och hjälp hos Gud både min mor och jag. Han gav oss hälsa och glädje i arbetet och välsignade det. Och när farmor kom i vårt hem, ser du, då hade vi ingen skuld på hemmanet. Hon var redan då en sådan kvinna som funnit tröst och glädje i Gud. Hon sjöng så vackert då, mycket, mycket vackrare än när hon nu sjunger dig till sömns om kvällarna.

Och så vet du ju, att din mor och far liksom farfar och farmor söka tröst hos Gud. Och själv knäpper du ju dina händer och ber din morgon- och aftonbön och befaller dig i Guds händer. Ser du, det är att söka tröst hos Gud. Så göra alla snälla barn och alla goda människor."

Lille Anders hörde på. Han kanske inte förstod alla farfars enkla ord, men han bad sin aftonbön så andaktsfullt och tänkte på Gud. Han ville vara hans barn och kände sig så trygg, när han sagt sitt "Amen".

J. B. Gauffin.

Familjen Tönners utflykt.

Det blev brått hos Tönners, när de kommo hem från kyrkan. Fru Tönner och Elsa började genast göra i ordning matsäck, och Frans snurrade runt för att fin-

na sin tornister, den vore så utmärkt att lägga maten i på en skogsfärd. Herr Tönner letade genom sina böcker för att finna en passande att läsa högt ur medan

(Forts. fr. föreg. n.r.)

FARFAR OCH LILLEN.

man vilade middag. Och då alla voro färdiga och ytterkläderna på, var det fyra glada människor som gingo utför trapporna, vissa om en härlig eftermiddag i varandras sällskap.

Och skogen var grön, solen värmdesåsom på en av högsommarns dagar, och då de fingo se den höga vallen, som de alla fyra kände så väl, ilade de fram till den och kastade sig ned i gräset.

När dockorna badas.

Liten dockmor badar
sina kära små,
det dem inte skadar,
kan ni väl förstå.

»Vattnet gör dem rena,
sol'n och luften se'n,»
tänker lilla Lena,
»torkar dem igen.»

Storkfar går och spelar
uppå höga ben,
han går visst och letar
sig en liten en.

Mina äro mjuka,
vackra, söta små,
dina är visst sjuka
och så fula så!»

Ty små barn så rara
tycker storken om,
och det är nog bara
 därför nu han kom.

Likasom man bränder
brukar ta med tång,
han på dockan vänder
med sin näbb så lång.

Ruskar henne, känner
på var lem. »O, nej»,
säger han, »nej, vänner,
den hon duger ej!

Men liksom de flesta
mammor lillan här
tycker, att de bästa
hennes småbarn är.

Hon är stel och mager,
håret är av garn,
hon är inte fager
liksom andra barn!»

Med förakt han vänder
sig mot lilla mor,
stolt en blick han sänder
upp dit själv han bor.

»Där», han vill förklara,
»där på närmsta tak,
där finns småbarn rara!
Vad har du för smak?

ELLA.

Tänk, så gott maten smakade! Men det var ju inte underligt. Först åkturen med spårvagnen och sedan den långa promenaden genom skogen.

Här åts sålunda middag, ty här var den skönaste utsikten med den glittrande havsviken i fjärran. Och sedan man vilat en stund och mor läst en berättelse ur den medförda boken, föreslog herr Tönner, att mamma och Elsa skulle göra en promenad inåt skogen och på samma gång se, om de kunde finna några svampar, så skulle han och Frans gå åt ett annat håll för att möjligen hitta någon växt för Frans' herbarium.

“Men vi äro ju i september!” inföll Elsa.

“Ja, vad gör det? vi kan väl ha rättighet att söka, medan vi gå nedåt stranden. Om en timme mötas vi där.”

“Vi kunna gott hinna fram till stranden på en kvart”, menade fru Tönner.

“Det kan väl hända, men vi behöva ju ej göra oss bråttom.”

Så skildes man. Fru Tönner och Elsa försvunno in i skogen, medan far och son efter några funderingar bestämde sig för att gå rakt ned till stranden, ty Frans menade, att just där skulle det finnas några sällsynta växter, som blommade på sensommaren. De ställde därför sina steg direkt dit ner, men då de hade gått en tio minuter och voro havet så nära, att de kunde höra vågornas skvalpande mot stranden, stannade Frans plötsligt.

“Pappa, vad är detta? Se på båten därute!”

Nu stannade också fadern.

“Men äro då människorna galna — huru bära de sig åt? Jag tror verkligen, att de slåss med årorna.”

“Det är bestämt mina kamrater, pappa — vad ska vi göra?”

Herr Tönner svarade icke genast utan fortfor att under tystnad spana ut över vattnet.

“Det där slutar väl så att de välta omkull båten!” utropade han. “Lyckligtvis äro de nära land, men — kom Frans, låt oss springa.”

Och framåt gick det, över stock och

sten. Om också de mest sällsynta blommor vuxit framför deras fötter, hade de nu icke sett dem — bägge två stirrade blott efter båten.

“Det är nog Tomas Paulsson, som bråkar”, menade Frans, “honom skulle de inte tagit med.”

Äntligen nådde de stranden, men båten var i alla fall längre från land än det hade sett ut där uppifrån, och för var minut som gick, syntes ställningen bliva mer och mer kritisk. Herr Tönner såg sig omkring.

“Frans, kom hit”, sade han plötsligt, “hjälp mig att få fiskarbåten här i vattnet. Om ett ögonblick kunna de alla ligga i sjön — hur är det, kan du sköta en åra?”

“Ja, pappa.”

“Så kom då.”

Få minuter därefter hade de skjutit ut fiskarbåten, och nu rodde far och son med kraftiga årtag mot båten. Det var hög tid, ty om också icke havets vågor gingo så högt, så gingo vredens vågor i stället så mycket högre. Häftiga rop ljödo emot dem, då de närmade sig den gungande båten, där ingen hörde herr Tönners befallande: “Tag ert förnuft till fånga, pojkar!”

Ingen av de uppretade, stridande pojkarne såg fiskarbåten komma ut emot dem. Först då den låg tätt invid deras egen, och herr Tönner plötsligt tog ett tag i den mest hetsige pojken, ett tag så kraftigt, att det flyttade honom över från den ena båten till den andra — först då blevo de medvetna om vad som hänt, och i ett nu blev allt tyst.

“Håll fast i honom, Frans”, befallde herr Tönner, och i det han nu fattade tag i den andra båten, så att den skrapade emot hans egen, sade han med kraftig stämma:

“Ni ror i land ögonblickligen, han i min båt stannar där han är.”

Icke en enda svarade honom, allt förblev tyst.

“Tag årorna och ro förut mot stranden, jag följer tätt efter. — Ja, jag kunde just

tro det, ni har druckit mera vin än ni kunde tåla“, tillade han med en ton av sorg i rösten.

Tysta fattade två av gossarne årorna, som märkvärdigt nog icke hade fallit i sjön under stridens hetta.

“Släpp nu taget i honom, Frans“, kommenderade herr Tönner, och Frans, som ännu höll ett fast grepp om den lille slagskämpen, släppte honom och fattade i åran, medan lille Tomas Paulsson, eldröd i ansiktet och med tårar i ögonen, fortfor att stirra rätt framför sig.

Närmare och närmare land kommo båtarne — nu skrapade kölen mot bottnen — nu var man framme, alla sprungo i land, och båtarna fastgjordes.

“Kom nu hit gossar.“ Herr Tönner talade nu i en helt annan ton än förut, men även nu var det något i den, som bjöd lydnad. “Nu vill jag säga er något, gossar, och det är, att till tack för att jag hjälpte er, så går ni nu hyfsat och ordentligt genom skogen upp till hotellet. Och det vill jag säga er, att ställer ni till mera bråk, så behåller värden på min uppmaning två av er tills i morgon. Jag hoppas att hava talat tydligt nog, så att ni har förstått mig. Marsch framåt, två och två i ledet!“

Och gossarne, samma gossar, vilka en stund förut hade känt sig som unga herrar, som själva kunde råda och regera, de blevo nu åter bara gossar, som visste, att ännu skulle de icke befalla utan lyda. Tysta och utan motsägelse försvunno de in i skogen framåt vägen, som förde till hotellet.

Nästa afton ringde det på adjunkten Tönners dörr, och ett ögonblick därefter stod Sven i tamburen.

“Jag kommer“, började han ivrigt, “för att ingen här må tro, att jag var med i båten i går. Jag hade varken fått för mycket vin eller gått med i båten.“

“Så. Ja, jag vill ju inte säga, att jag

saknade dig“, sade herr Tönner, “men jag såg dig verkligen inte. Var var du då?“

“Ja, nu vill jag tala om alltsammans“, började Sven. “Se det var ju så, att jag kom med på utfärden, men då jag såg farbror och tant och Frans och Elsa gå så glada tillsammans, just som vi hade börjat vår färd, blev jag så ledsen åt alltsammans. Jag kom att tänka på, att om jag bett att få följa med er ut på eftermiddagen, så hade jag säkert fått, och det hade varit mycket roligare.“

“Skrattade du inte åt mig, då vi möttes?“ utbrast Frans plötsligt.

“Skrattade? Nej, visst inte. Men så åkte vi ut i skogen till hotellet, där vi åt och drack, och så skulle vi fara ut och ro, men då var det ju så, att de allesammans ville ro eller styra.“

Fru Tönner log. “Jag tänkte just det, alla ville styra, men ingen av dem kunde det.“

“Det kan nog hända, men till sist blev jag så utledsen på alltihop, att jag gick ned till spårvagnen och följde med den hem.“

“Det var ju en skogsfärd, som du hade mycken glädje av“, anmärkte herr Tönner torrt.

“Ja, det var just det jag ville säga“, sade Sven.

“Hör du min gosse“, herr Tönner klapade honom vänligt på kinden, “när vi nästa gång går ut i skogen, och det blir nog snart, ty på det sätt som vi göra utflykter, ha vi råd att göra det ofta — då ber vi dig följa med, och du kan vara lugn för att vi inte börja slåss om vem som skall styra.“

Då Sven hade gått, och Frans och Elsa hade sagt godnatt, nickade herr Tönner åt sin hustru:

“Hör du, det är allt skada, när vi stora inte hålla fast i rodret utan lägger det i barnens händer. Det behövs då mången gång en hård näve och ett fast tag för att klara skutan.“

Konsten att säga nej.

En fader gav på dödsbädden sin son bland andra förmaningar även följande: "Du måste lära dig säga nej till det onda, min gosse."

Denna förmaning behjärtades och bar goda frukter. Gossen blev en utmärkt man, och han bekände sedan, att han till största delen hade att tacka denna sin fars förmaning för den rika välsignelse, som kom honom till del under hans levnad.

Så gick han såsom liten gosse en söndagsmorgon på väg till kyrkan förbi en grupp av andra gossar.

"Hör du Karl, vill du följa med oss ut på sjön och meta?" frågade en av dem.

Karl var tyst en stund, därpå sade han svagt och dröjande: "Neej".

"Naturligtvis, det är orätt, eller hur? Man får aldrig vara olydig mot sin mamma", svarade den andre gäckande.

"Nej!" Denna gång var det ingen tvekan mera i Karls nej.

"Nå, kommer du, eller kommer du inte?"

"Nej!" ropade Karl. Detta nej framstöttes med en kraft, som visade, att han beslutat sig för att ej göra det som han visste vara orätt. Karl fortsatte med hög buret huvud sin väg till kyrkan lik en, som vunnit seger.

Så lärde gossen säga nej, och så blev hans hjärta fast att modigt gå på Guds vägar, även då svåra frestelser ville locka ynglingen till synd.

Lilla Karin.

Karin kom hem från skolan. Hon tog mycket stillsamt av sig hatt och kappa och hängde dem på sin plats. Därpå gick hon betänksamt fram till sin mor, som sysslade med middagsmaten, slog armarna om henne och utropade med tårar i ögonen: "I dag har det hänt någonting förfärligt i skolan!"

Modern såg häpen på sin flicka och frågade, vad det var, som så hade uppört henne. Men Karin svarade: "Jag kan inte tala om det — åtminstone inte nu. Jag måste gå ut och vara ensam en stund först."

Karin gick in i sovrummet och böjde sig ned i bön. Hon bad för sin kamrat, Lotta, som hade ljugit för lärarinnan. Hon bad ivrigt, att Gud måtte frälsa och

hjälpa henne från lögnen och göra henne till sitt barn.

Karin var barn i ett allvarligt, kristligt hem, där hon fått lära sig avsky all synd, där hon fått lära sig bedja och vara ärlig. Och samma lärdomar hade hon inhämtat i söndagsskolan, dit hon punktligt gick varje söndag, och där hon lyste som en sol, när hon fick lyssna till Guds ord och vara med i lovsångerna till Guds och Jesu Kristi ära.

Nu gick hon åter ut i köket till mor. "Du måste säga mig, kära barn, vad det är för förfärligt som hänt i skolan i dag. Jag är riktigt orolig. Det måtte väl inte varit du, som burit dig illa åt?"

"Nej, mor", viskade Karin, "det är Lotta, som ljugit för lärarinnan. Det har aldrig hänt förr i vår skola. Hon sade, att hon icke hade sin uppsatsbok med sig, och ändå låg den i väskan. Brogårds Maria hade sett den."

"Det var rysligt illa, att ett barn kan ljuga för sin lärarinna. Jag förstår, att du bedit till Gud för Lotta. Och det vilja vi alltfört göra. Men vet du, mitt barn, jag gläder mig över din avsky för lögnen och din fruktan för all synd. Men Lotta skall du icke glömma. Försök att få henne med dig till söndagsskolan och till den gode herden, så att hon blir frälst från den förskräckligaste av alla barnasynder — lögnen.

Bibelläsning

eller vad står det i nästa söndags text?

Veckan 23—29 juni 1913.

M. 23. Jak. 1: 14—18. Prövningar och frestelser.

T. 24. v. 12. Den segrande krönes.

O. 25. v. 13. Gud frestar ingen.

T. 26. v. 14. Den egna begärelsen frestar.

F. 27. v. 15. Den som följer begärelsen slutar i död.

L. 28. v. 16—17. Allt gott kommer från Gud.

S. 29. v. 18. Allt sitt goda ger han åt de sina.

Söndagsskoltext för den 29 juni.

6 söndagen efter Trefaldighet.

Prövningar och frestelser.

Jak. 1: 12—15.

Minnesvers: 1 Kor. 10: 13 b. Gud är trofast, som icke skall tillåta, att I bliven frestade över eder förmåga, utan med frestelsen även giva utgången, att I mån kunna uthärda henne.